

Święć się Imię Twoje

Katechizm Kościoła Katolickiego 2807-2815

KKK 2807

Pojęcie „święcić się” należy tutaj rozumieć nie tyle w sensie przyczynowym (Bóg sam uświęca, czyni świętym), ale przede wszystkim w znaczeniu wartościującym: **uznać za świętego, traktować w sposób święty.**

Dlatego więc w adoracji wezwanie to często jest rozumiane jako **uwielbienie i dziękczynienie** (por. Ps 111,9; Łk 1,49).

Jezus jednak nauczył nas tej prośby w formie wyrażającej życzenie; jest to prośba, pragnienie i oczekiwanie, w które zaangażowani są Bóg i człowiek. Od pierwszej prośby skierowanej do naszego Ojca jesteśmy zanurzeni w wewnętrzne misterium Jego Boskości i w wydarzenie zbawienia naszego człowieczeństwa. Prośba o to, by święciło się Jego imię, włącza nas w urzeczywistnienie podjętego przez Boga „zamysłu życzliwości”, abyśmy „byli święci i nieskalani przed Jego obliczem” (por. Ef 1,9.4).

KKK 2808

W decydujących chwilach swojej ekonomii **Bóg objawia swoje imię**, ale objawia je, wypełniając swoje dzieło.

To dzieło urzeczywistnia się jednak dla nas i w nas tylko wtedy, gdy Jego imię jest uświęcane przez nas i w nas.

KKK 2809

Świętość Boga jest niedostępną siedzibą Jego wiecznego misterium.

Jej objawienie w stworzeniu i w historii Pismo święte nazywa chwałą, promieniowaniem Jego majestatu (por. Ps 8; Iz 6,3).

Bóg, stwarzając człowieka „na swój obraz i podobieństwo” (Rdz 1,26), „chwałą i czią go uwieńczył” (Ps 8,6),

ale człowiek przez grzech został „pozbawiony chwały Bożej” (Rz 3,23).

Odtąd Bóg będzie ukazywał swoją świętość, objawiając i dając swoje imię, aby odnowić człowieka na obraz Tego, który go stworzył” (Kol 3,10).

KKK 2810

Przez obietnicę daną Abrahamowi i przez przysięgę, która jej towarzyszy (por. Hbr 6,13), działa sam Bóg, ale nie ujawnia swego imienia.

Zaczyna je objawiać dopiero Mojżeszowi (por. Wj 3,14), a ukazuje je całemu ludowi, wybawiając go od Egipcjan: okrywa się chwałą (Wj 15,1).

Od zawarcia Przymierza na Synaju ten lud jest „Jego” ludem i powinien być „narodem świętym”

(lub konsekrowanym – to samo słowo w języku hebrajskim; por. Wj 19,5-6), gdyż mieszka w nim imię Boże.

„Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz!”
(Kpł 19, 2)

KKK 2811

Mimo świętego Prawa, które święty Bóg nieustannie daje ludowi,
i mimo że Pan „ze względu na swoje imię” okazuje cierpliwość,
lud odwraca się od Świętego Izraela
i „**znieważa Jego imię na oczach narodów**” (por. Ez 20; 36).
Dlatego sprawiedliwi Starego Przymierza,
ubodzy, którzy wrócili z wygnania,
oraz prorocy **rozpalali się z gorliwości o imię Boga**.

KKK 2812

W końcu, to **w Jezusie imię świętego Boga zostało nam objawione** i dane w ciele jako Zbawiciel (por. Mt 1,21; Łk 1,31) objawione przez to, kim On Jest, przez Jego Słowo i Ofiarę (por. J 8,28; 17,8; 17,17-19). Stanowi ono centrum modlitwy arcykapłańskiej: „Ojcze Święty... za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie” (J 17,19). Ponieważ On sam „uświęca” swoje imię (por. Ez 20,39; 36,20-21), dlatego **Jezus „objawia” Imię Ojca** (J 17,6). Na końcu Jego Paschy Ojciec daje Mu **imię ponad wszelkie imię**: Jezus jest Panem w chwale Boga Ojca (por. Flp 2,9-11).

KKK 2813

W wodzie chrztu zostaliśmy

„obmyci, uświęceni i usprawiedliwieni **w imię Pana Jezusa Chrystusa** i przez Ducha naszego Boga” (1 Kor 6,11).

W całym naszym życiu Ojciec „powołuje nas do świętości” (1 Tes 4,7), a ponieważ „przez Niego jesteśmy w Chrystusie Jezusie...

który stał się dla nas uświęceniem” (1 Kor 1,30),

chodzi więc o Jego chwałę i o nasze życie,

by Jego imię święciło się w nas i przez nas.

Na tym więc polega przynaglający charakter naszej pierwszej prośby.

Kto mógłby uświęcić Boga, skoro to On sam uświęca?
Natchnieni słowami: „Bądźcie święci, bo Ja Święty jestem” (Kpł 20,26),
prosimy, abyśmy – uświęceni przez chrzest – wytrwali w tym,
czym zaczęliśmy być.

Prosimy o to codziennie, bo codziennie popełniamy grzechy
i powinniśmy zmywać nasze przewinienia
przez nieustannie podejmowane uświęcanie...

Uciekamy się więc do modlitwy,
by ta świętość w nas trwała
(Św. Cyprian, *De Dominica oratione*, 12:
PL 4, 526 A-527 A).

KKK 2814

Od naszego życia i od naszej modlitwy zależy nierozłącznie to, czy imię Boże będzie święcone wśród narodów:

Prosimy Boga, by święcił swoje imię,
gdyż przez świętość zbawia On i uświęca wszelkie stworzenie...
Chodzi o imię, które daje zbawienie upadłemu światu,
ale prosimy, by to imię Boże było uświęcone w nas przez nasze życie.

Bo **jeśli dobrze żyjemy, imię Boże jest błogosławione;**
ale jeśli źle żyjemy, jest ono znieważane, jak mówi Apostoł:
„Z waszej przyczyny poganie bluźnią imieniu Boga” (Rz 2,24; Ez 36,20-22).
Modlimy się więc, abyśmy byli godni stać się świętymi,
jak święte jest imię naszego Boga
(Św. Piotr Chryzolog, *Sermones*, 71: PL 52, 402 A).

Gdy mówimy: „Święć się imię Twoje”,
prosimy, aby było ono uświęcone w nas,
którzy jesteśmy w Nim, ale także w innych,
na których łaska Boża jeszcze oczekuje,
by wypełniać przykazanie,
które zobowiązuje nas do modlitwy za wszystkich,
nawet za nieprzyjaciół.

Oto dlaczego nie mówimy dokładnie:
Święć się imię Twoje „w nas”, ponieważ prosimy,
by święciło się ono we wszystkich ludziach
(Tertulian, *De oratione*, 3).

KKK 2815

Ta prośba, podobnie jak sześć pozostałych,
które w sobie zawiera, została wysłuchana dzięki modlitwie Chrystusa.
Modlitwa do naszego Ojca jest wtedy naszą modlitwą,
gdy modlimy się „w imię” Jezusa (por. J 14, 13; 15,16;16, 23-24. 26).
Jezus prosi w swojej modlitwie arcykapłańskiej:
„Ojcze Święty, zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś”
(J 17,11).

Polecenia:

1. Wyjaśnij użyte w Modlitwie Pańskiej słowo „święcić”.
2. Określ związek świętości Boga i świętości człowieka.
3. Przedstaw wpływ wierzących na uświęcenie imienia Bożego pośród ludzi.
4. Ułóż modlitwę wychwalającą święte imię Boga.

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!

Ilustracja: Pixabay.com

Syracydes.pl

